

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 885/07
06.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије број 0031-10412-812/2006 од 29.12.2006. године, у правној ствари признавање права на новчану накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 06.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Филијале Нови Сад број 1-104-4163/06-0410 од 28.07.2006. године, којим је одбијен његов захтев за признавања права на новчану накнаду због незапослености.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да му према ставу Врховног суда Србије, право на новчану накнаду припада, јер му је радни однос престао на иницијативу послодавца. Тужени орган је пропустио да цени овај његов навод изнет у жалби и за своју одлуку је дао потпуно друге разлоге од првостепеног органа, односно утврдио је да тужилац нема право на новчану накнаду због протеча рока за подношење захтева за остваривање права. Сматра да му право припада сходно одредби члана 109. став 1. тачка 5. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и поништи оспорено и првостепено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је по оцени Врховног суда Србије одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка одбио жалбу тужиоца, налазећи да му не припада право на новчану накнаду за случај незапослености, с обзиром да је захтев за признавање права поднео 28.06.2006. године, односно по истеку времена од 12 месеци за које би му припадало право на новчану накнаду.

При томе се тужени орган у образложењу оспореног решења правилно позвао на одредбу члана 110. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС" број 71/03), којом је прописано да новчана накнада припада незапосленом лицу од првог дана од дана престанка осигурања, ако се пријави и поднесе захтев Националној служби у року од 30 дана од дана престанка радног односа или престанка осигурања, те незапосленом који поднесе захтев Националној служби по истеку 30 дана од дана престанка радног односа, или престанка осигурања, новчана накнада припада само за преостало време према утврђеној дужини трајања права на новчану накнаду и да право на новчану накнаду нема незапослени који поднесе захтев по истеку времена за које му право на новчану накнаду припада, у складу са овим законом.

Како је неспорно да је тужиоцу радни однос престао 11.04.2005. године и да би према стажу осигурања од 34 године, 12 месеци и 11 дана и 54 година живота, у моменту престанка радног односа имао право на новчану накнаду у трајању од 12 месеци, а да је захтев за остваривање права поднео 28.06.2006. године, дакле по истеку рока од 12 месеци, правилно је утврђено у спроведеном управном поступку да му не припада право на новчану накнаду за случај незапослености у смислу цитираних одредби закона.

Врховни суд Србије је ценио и остале наводе тужиоца изнете у тужби, али је нашао да нису основани и да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, поготово ако се има у виду да се ради о јединственом управном поступку и да другостепени орган у образложењу решења може дати и друге разлоге којима се руководио при одлучивању, сходно одредби члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да ће другостепени орган одбити жалбу ако нађе да је првостепено решење засновано на закону, али из других разлога, а не због оних који су у решењу наведени и у свом решењу ће изложити те разлоге.

На основу изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу одбио као неосновану одлучујући као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 06. 09. 2007. године, У. 885/07

Записничар Председник већа – судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ